

FOSTER HUNTINGTON

VAN LIFE

ŽIVOT NA KOLECH

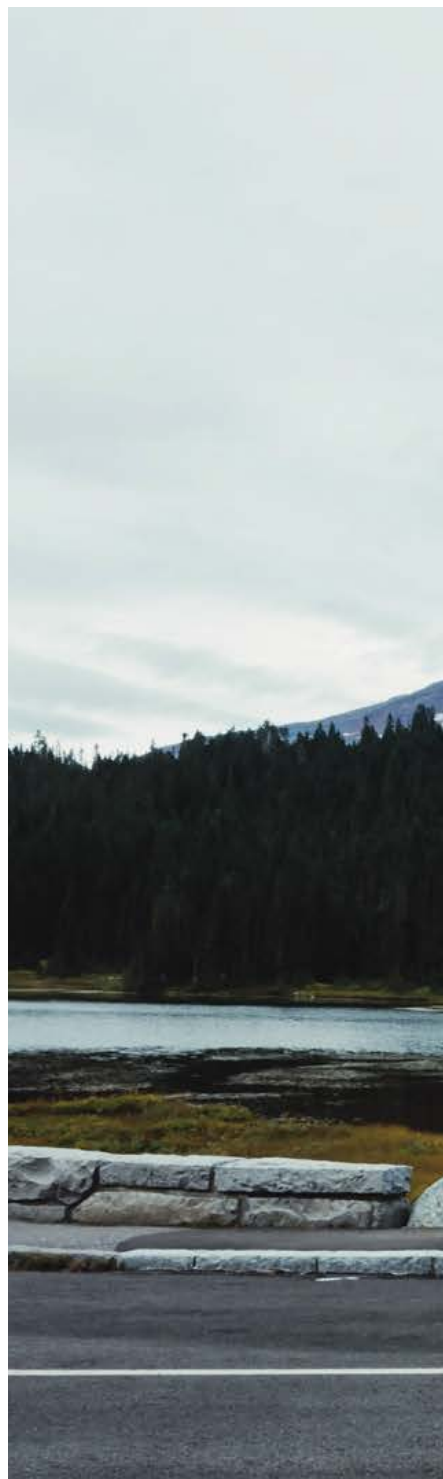

 GRADA®

ŽIVOT

NA KOLECH

VAN LIFE

Foster Huntington

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Foster Huntington

Van Life – Život na kolech

Z anglického originálu Van Life, vydaného nakladatelstvím

Black Dog & Leventhal Publishers / Hachette Book Group v roce 2017,

přeložila Alice Zavadilová

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 7367. publikaci

Odpovědná redaktorka Eva Škrabalová

Sazba Martina Mojzesová

Jazyková korektura Dana Šťastná Flídrová

Počet stran 256

První vydání, Praha 2019

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod

Copyright © 2017 by Foster Huntington

Translation © Grada Publishing, a.s., 2019

ISBN 978-80-271-1137-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-1136-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-2233-2 (print)

Patitul: Volkswagen Westfalia (Cowboy Jackpot), Great Teton, Wyoming; foto: Christine Gilbert

Předchozí strana vlevo: 1986 Volkswagen Vanagon, Ventura, California; foto: Evan Skoczenski

Předchozí strana vpravo: 1977 Volkswagen Westfalia, Mount Hood, Oregon; foto: Callie McMullin

Naproti: 1976 Volkswagen Westfalia (Sunshine), Kansas; foto: J.R. Switchgrass

OBSAH

KAPITOLA 1	Dodávky Volkswagen T3	1
	Útěk z New Yorku: Foster Huntington	3
KAPITOLA 2	Dodávky Volkswagen T2 a T4	32
	Ztracen na Západním pobřeží: James Barkman	35
	A stále jezdí: Callum Creasy	59
KAPITOLA 3	Dodávky Sprinter	66
	Na rozhraní dvou světů: Cyrus Bay Sutton	69
KAPITOLA 4	Americké dodávky	102
	Hledání velké neznámé: Sean Collier	105
KAPITOLA 5	Japonské dodávky	127
	Dárek za všechny peníze: Kathleen Morton a Greg Laudenslager	129
KAPITOLA 6	Školní autobusy	149
	Návrat od kapely The Dead: Ryan Lovelace	151
KAPITOLA 7	Malé obytné vozy a karavany na míru	177
	Potulný opravář motorek: David Browning	179
	Umění pohybu: Jay Nelson	205
KAPITOLA 8	Obytné vozy z pickupů a terenních čtyřkolek	211
	Putování za sněhem: Tim Eddy a Hannah Fuller	213
	Velký a hlučný: Svend Rands	239
	Příspěvatelé	245
	Poděkování	246
	O autorovi	246

1986 Volkswagen Vanagon Wolfsburg Edition (Penelope the Westy), Big Sur, California; foto: Gunnar Widowski

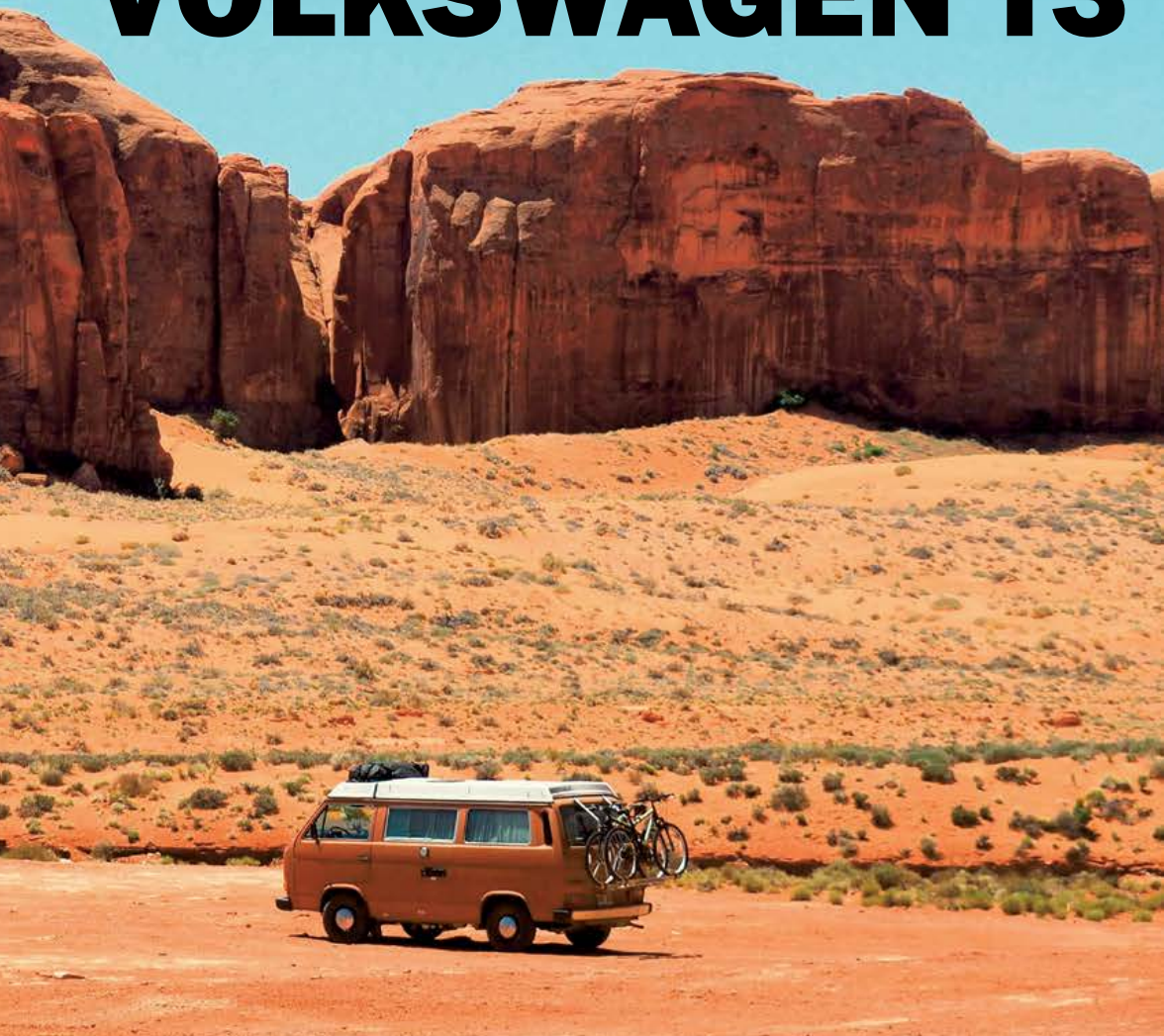
Doufám, že fotky, příběhy a rozhovory v této knize ve vás zažehnou plamen cestovatelské vášně, nebo vás inspirují k nějaké cestě, případně rovnou způsobí změnu životního stylu. Jak kdysi řekl Mark Twain: „Cestování zabíjí předsudky, dogmatismus a úzkoprsost – a mnoho lidí jej proto potřebuje jako sůl.“ Bezvýhradně s ním souhlasím. Nejlepší chvíle svého života jsem prožil za volantem své dodávky, když jsem hledal místo k přenocování, abych ráno celý nedočkavý s východem slunce vstal a vydal se znovu na cestu.

– FOSTER HUNTINGTON

1. KAPITOLA

DODÁVKY VOLKSWAGEN T3

Předchozí strana:
 1984 Volkswagen
 Transporter Westfalia
 (Popo),
 Yosemiteký národní
 park, Kalifornie
 Foto: Joanna
 Boukhabza a Eric
 Bournot

*Po směru hodinových
 ručiček zleva:*
 Ostrov Vancouver,
 Britská Kolumbie,
 Kanada; Gothic,
 Colorado; Baja
 California, Mexiko

Útěk z New Yorku: Jak koupě mé první dodávky skončila dvěma roky na cestách, osmdesáti tisíci mílemi na tachometru a úplně novým životním stylem.

Sundal jsem víčko z misky s burritem, vybalil vidličku a nůž z plastového obalu a hbitým zakroužením zápěstí promíchal fazole, rýži a maso. Opřel jsem se do svého kancelářského křesla a dal si do pusy první sousto. V žádném případě se nemohlo rovnat burritu z mexické restaurace West Coast Burrito, ale ve srovnání s tím, co se dá jinak sehnat k obědu na Midtown Manhattanu, je úplně fantastické. Spokojeně jsem žvýkal oběd, na monitoru minimalizoval okno s pracovními maily, otevřel v prohlížeči další okno a našel stránku thesamba.com, což je fórum a inzerce dodávek Volkswagen.

„Koukni na tohle,“ řekl jsem s plnou pusou a sjel na inzeráty dodávek VW Vanagon Syncro z roku 1987.

Kolega Tyson se odlepil od svého laptopu a misky burrita, aby viděl na můj monitor a mohl se mnou sdílet mé nadšení. „Ty jo, to je hustý auto! Je to čtyřkolka?“ A vrátil se ke své oblíbené polední kratochvíli, a tou je surfování po stránkách s keckami.

„Jo, Volkswagen je v osmdesátých letech pár let vyráběl. Chci si ho koupit,“ vysvětlil jsem mu.

„Ale co s ním budeš dělat? Kde s ním budeš parkovat?“

To byl od Tysona celkem logický dotaz, vzhledem k astronomickým sumám, které člověk zaplatí, když chce mít v New Yorku auto. Ovšem já měl plán, ač jednoduchý.

„Chci s ním nějakou dobu cestovat. Je v něm postel a kuchyňka. Budu surfovat. Trochu se toulat. Asi v něm budu bydlet.“

„A tomuhle všemu dáš sbohem?“ řekl Tyson a rozhlédl se po naší kanceláři bez oken.

Po cestě do práce, v metru na Manhattanu, když jsem večer usínal – moje myšlenky byly neustále zaměstnané prozkoumáváním nekonečných prašných cest amerického Západu.

„Přesně tak. O tom to přeci je.“ Smál jsem se a dal si do pusy další sousto.

V příštích týdnech se z mého příležitostného surfování po internetu během pauzy na oběd stala celodenní posedlost. Denně jsem navštěvoval mnohá fóra a pročítal nové a nové inzeráty. Díky hodinám hledání a čtení diskusí jsem si ujasnil, co vlastně nutně potřebuji: Volkswagen T3 Syncro – nejvzácnější z vzácných. V letech 1987 až 1991 jich bylo do Států dovezeno asi tři tisíce a to, co z vozového parku zbylo, se mezitím stalo předmětem téměř kultovního uctívání ze strany milovníků offroadového cestování i hippie vyznavačů dodávek VW. Syncra, jak se jim něžně říká, se dostanou všude, byť pomalu. Mají slabý motor, ale jejich nízká rychlost a rozvážnější tempo mě právě přitahovaly. Rychlé tempo korporátního prostředí, v němž jsem se do té doby pohyboval, si začínalo vybírat svou daň, a já byl čím dál blíže novému životnímu rozhodnutí.

Tato unikátní a nedostupná dodávka mě stála hodiny a hodiny surfování po internetu, moje denní snění mě však unášelo k místům, která s ní objevím. Po cestě do práce, v metru na Manhattanu, když jsem večer usínal – moje myšlenky byly neustále

Nahoře: Big Sur, Kalifornie; *dole:* Humboldt County, Kalifornie

zaměstnané prozkoumáváním nekonečných prашných cest amerického Západu a Mexika. Představoval jsem si, jak objevuji odlehle oblasti mexického státu Baja California, jak spím pod sekvoji v Severní Kalifornii a jak se prodírám zasněženými silnicemi v horách ve Wyomingu. Četl jsem příběhy lidí, kteří žijí v dodávkách. Mluvil jsem s přáteli, kteří nějakou dobu žili v autě. Sledoval jsem videa na YouTube. Byl jsem tím úplně posedlý, všechno vypadalo tak snadně a dosažitelně. Chybělo mi už jenom obydlí na čtyřech kolech.

Moje posedlost obytnými vozy se zrodila o několik let dříve, a to během měsíční cesty po Kalifornii, kterou jsme s rodinou podnikli někdy v polovině devadesátých let. Po pár dnech jsem si na cestování v malém obytnáku s alkovnou za poslechu soundtracku z *Forresta Gumpa* poměrně rychle zvykl. Právě na téhle cestě jsem se zamiloval do lehkosti, s níž večer zastavíte u silnice, jdete spát a druhý den se probudíte na krásném místě. A na tomhle roadtripu po Kalifornii mi také rodiče vyprávěli historky o tom, jak projeli Mexiko v dodávce za 300 dolarů, a o úžasných rodinných výpravách po severním Wisconsinu. Tohle všechno živilo mou posedlost nezávislým cestováním. V představách osmiletého kluka se auto, v němž se dá spát, rovnalo pojízdné pevnosti nebo záchrannému modulu. Jinými slovy, byla to nejlepší věc na světě.

Po střední škole v Oregonu jsem se přestěhoval do státu Maine, kde jsem strávil čtyři roky na menší vysoké škole severně od Augusty. Za tu dobu jsem procestoval rozlehlé končiny „Státu borovic“ (*jak se přezdívá státu Maine – pozn. překl.*) se svým kamarádem a rovněž budoucím obyvatelům dodávky Danem Opalaczem. Přežili jsme mnohé mrazivé noci v jeho Toyotě Highlander, schoulení na provizorní posteli mezi surfy. Tábořili jsme ve státních parcích a na opuštěných příjezdových cestách letních domů a čekali, až vyjde slunce, abychom se mohli vrhnout do vln. Moje dětská vášeň pro cestování v obytném autě se tím vším jenom utvrzovala. Pokaždé, když jsme se vydali na cestu, cítil jsem v útrobách znovu ten hluboký pocit vzrušení z objevování a nezávislosti – pocit, jaký jsem poprvé zakusil jako dítě v alkovně obytného vozu, když jsme s rodinou brázдили Severní Kalifornii.

Předchozí strana: Humboldt County, Kalifornie; nahoře: Malibu, Kalifornie

Moje sny a vzpomínky ostře kontrastovaly s narůstající jednotvárností mého „dospělého“ života na Manhattanu. Každý den v osm ráno jsem jel do práce v centru města. U svého pracovního stolu jsem si dal dvacetiminutovou snídani a zřídka kdy se vrátil domů před osmou večer. Našel jsem práci svých snů a rychle si klestil cestu k zajištěnému, pohodlnému a předvídatelnému životu – tak, jak tomu moji generaci učili od raného věku. Mým vrstevníkům to připadalo jako správná cesta, ale já bojoval s rostoucím pocitem, že nežiju v souladu s tím, co od života očekávám. S těmihle všemi pocity a snem o dodávce, jenž mě poháněl kupředu, jsem začal plánovat svůj útěk z New Yorku. Shodou okolností v té době vzbudil trochu pozornosti můj fotografický projekt *Hořící dům* (*The Burning House*), který byl nakonec vybrán k publikování. Přidal jsem zálohu na knihu k ostatním penězům, co jsem si naškudlil, a s opět probuzeným pocitem naléhavosti začal shánět dodávku.

Inzerát na svůj VW T3 Syncro jsem našel koncem května 2011. Auto mělo všechny požadované úpravy: uzamykatelný přední i zadní diferenciál, provedenou výměnu motoru (originální vodou chlazený čtyřválec je nechvalně známý nedostatečným výkonem a krátkou životností těsnění válců), vylepšené odpružení, terénní pneumatiky a čerstvý lak. Původní majitelé byli stejně jako já z Portlandu v Oregonu a o svou dodávku se starali od roku

1987, kdy ji koupili od autorizovaného prodejce. Dodnes mi naskakuje husí kůže, když si vzpomenu, jak jsem vytočil jejich číslo a majitel auta zvedl telefon. Naštěstí bylo všechno v pořádku. Byla to ta pravá. Domluvili jsme se, že se příští sobotu setkáme na letišti v Renu.

Byl jsem radostí bez sebe. Koupil jsem si jednosměrnou letenku do Rena, okamžitě dal v práci výpověď a začal si balit věci, abych se mohl vystěhovat z bytu. Své poslední dny v New Yorku jsem strávil jako ve snách, představoval jsem si, jaké úpravy si nechám na dodávce udělat. Jednalo se o víkendovou sérii, což znamená, že měla skládací postel, ale neměla kuchyňku ani vyklápěcí střechu. Aby se v ní dalo žít, bylo na ní ještě dost práce. Potřeboval jsem tam vybudovat malou kuchyňskou skříň a úložný prostor na oblečení a výstroj. Abych zvětšil užitný prostor, přidělal jsem na střechu zahrádku a střešní boxy, což se ukázalo jako naprosto zásadní při ukládání rozměrného vybavení na delších cestách i kvůli udržení pořádku v kuchyňské i spací části.

O týden později jsem navždy opustil svůj newyorský byt a v půl páté ráno si vzal taxík na Letiště JFK. V jednu hodinu odpoledne Pacifického standardního času (PST) jsem čekal u výdeje zavazadel na Mezinárodním letišti Reno-Tahoe s velkou cestovní taškou a krosnou nacpanými k prasknutí. Stál jsem v příletové hale a nemohl se dočkat, až se můj budoucí domov vyřítí zpoza rohu. Ještě než jsem dodávku spatřil, uslyšel jsem rachot jejího upraveného čtyřválcového řadového motoru (měla motor z Audi 80) až

Sílnice, Nevada

v odbavovací hale. (Spousta majitelů dodávek, s nimiž jsem se bavil, má z prvního setkání se svojí dodávkou podobný zážitek. Kromě toho dlouze a vášnivě popisují, jak a čeho se báli, když se svou dodávkou rozhodli prodat.) Když jsme si předali potřebné dokumenty k automobilu a potřásli rukama, zanechal jsem původní majitele v objetí a se slzami na krajíčku na parkovišti letiště, a vydal se z Rena na sever po silnici č. 395.

Následující dva roky jsem sjezdil Severní Ameriku křížem krážem ve své dodávce, najezdil přes 80 tisíc mil, surfoval všude od Britské Kolumbie až po stát Baja California v Mexiku. Spal jsem v národních parcích, v oblastech spadajících pod Úřad péče o pozemky (*Bureau of Land Management* – úřad spravující chráněná území a pozemky – pozn. překl.) a na příjezdových cestách domů svých přátel. Někdy jsem kempoval v odlehlé divočině, jindy se ukryl všem přímo na očích v některém z velkých měst.

Sjezdil jsem Severní Ameriku křížem krážem ve své dodávce, najezdil přes 80 tisíc mil, surfoval všude od Britské Kolumbie až po stát Baja California v Mexiku.

Jako mnohým ostatním majitelům VW Vanagon (*označení, které se používá pro VW T3 – typ Transporter 3. generace – v Severní a Jižní Americe, – pozn. překl.*), i mně se mnohokrát porouchal. I když to bylo na nervy, tak čas, který jsem strávil řešením problémů, jízdou v odtahových vozidlech, hledáním statečných automechaniků, kteří by byli ochotní se ponořit do hlubin mé dodávky, sháněním součástek a leháním pod auto, byl nedílnou součástí mého budoucího porozumění životu v dodávce. Během svých cest jsem se stal pozorným posluchačem; naučil jsem se rozeznávat její nejrůznější zvuky – skřípání a praskání, vrzání a bouchání. Poznal jsem ji důvěrně, tak, jak to dokážete jenom tehdy, když ve svém autě žijete.

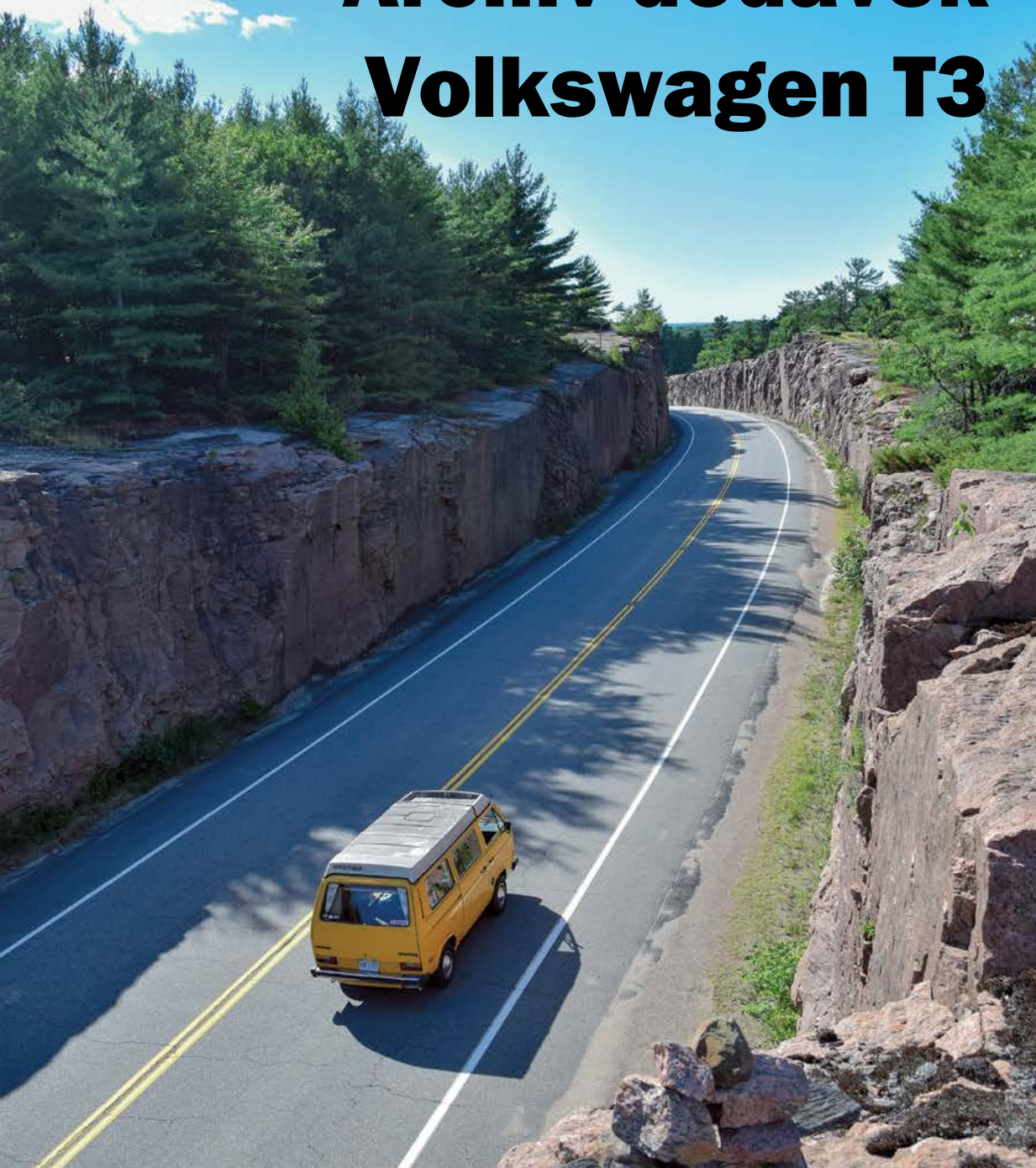
Stala se mým pohybem v terénu i mým útočištěm, mou svobodou a mou příležitostí. S dodávkou jsem potkal úplně novou sortu lidí, kteří museli udělat řadu kompromisů, aby mohli žít na cestě. Přátelé, které jsem na svých cestách v dodávce potkal, pro mě budou mít vždycky mnohem větší význam než všechna navštívená místa či prožitá zábava.

1981 Volkswagen Vanagon Westfalia Camper GL (Gigi)

Muskoka, Ontario, Kanada

Foto: Zachery Nigel

Archiv dodávek Volkswagen T3

Vlevo a nahoře: 1986 Volkswagen T3 Postwagon
San Vicente, Španělsko
Foto: Florian Obsteld

1989 Volkswagen T3 (Herman)

Nahoře: Tasmánie, Austrálie

Naproti nahoře: Sydney, Austrálie

Naproti dole: Adelaide, Austrálie

Foto: Brook James

